

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 1017202132
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1017202132.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Jany Martinčekovej, v právnej veci žalobcu: Š. C., nar. XX. Z. XXXX, bytom R. XXXX/XX, V. C. S., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska ulica 4, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. októbra 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. novembra 2019, č.k. 6Sa/108/2017-69, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. novembra 2019, č.k. 6Sa/108/2017-69, z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 6Sa/108/2017-69 zo dňa 20. novembra 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. októbra 2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovanej“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 30. augusta 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) o zamietnutí žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku podľa § 65 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 461/2003 Z.z.“) a podľa § 14, § 21 a § 174 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 100/1988 Zb.“).

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca žiadosťou zo dňa 02. apríla 2017 požiadal o priznanie starobného dôchodku od XX. Z. XXXX. Štátnu službu príslušníka policajného zboru podľa zákona č. 410/1991 Zb. zhodnotenú pre priznaný príspevok za službu od 01. augusta 1995 považovaný od 01. júla 2002 za výsluhový dôchodok podľa zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, v znení neskorších predpisov, žalobca vykonával v rozsahu 16 rokov a 308 dní (vrátane vojenskej služby). Podľa potvrdenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave zo dňa 04. januára 2000 bol žalobca v služobnom pomere príslušníka policajného zboru od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, kedy služobný pomer skončil uvoľnením na základe vlastnej žiadosti. Dobu zhodnotenú pre výsluhový dôchodok, vrátane vojenskej služby od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, má v celkovom rozsahu 6.148 dní, t.j. 16 rokov a 308 dní, zaradenú v I. kategórii funkcií.

3. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná zamietla žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku s odkazom na § 65 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z.z. Poukázala na § 274 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zák. č. 140/2015 Z.z., podľa ktorého sa nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie zachovávajú, pričom zachovanie nárokov vyplývajúcich zo zaradenia do zvýhodnenej pracovnej kategórie spočíva aj v znížení vekovej podmienky potrebnej na nárok na starobný dôchodok. Uviedla, že dôchodkový vek žalobcu bol posúdený v zmysle § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s § 14 ods. 4, § 21 a § 174 zák. č. 100/1988 Zb. Podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 21. júna 2017 má žalobca od 01. augusta 1995 priznaný príspevok za službu, ktorý sa od 01. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok. Na vznik nároku na výsluhový dôchodok mu bola zhodnotená služba príslušníka policajného zboru, vrátane vojenskej služby v rozsahu 6.148 dní, čo je 16 rokov a 308 dní. Služobný pomer žalobca ukončil dňa 31. júla 1995. Žalobca nespĺnil podmienky dané § 21 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb., keď nezískal najmenej 20 rokov zamestnania (služby) v I. (II.) pracovnej kategórii, preto mu nárok na starobný dôchodok v dovŕšení veku 55 rokov nevznikol. Žalobca získal v I. kategórii funkcií obdobie v rozsahu 16 rokov a 308 dní a služobný pomer príslušníka policajného zboru mu trval do 31. júla 1995. Pretože ku dňu 31. decembra 1999 už nevykonával službu, nevznikol mu nárok na starobný dôchodok vo zvýhodnenom veku aspoň 58 rokov a nedovŕšil ani dôchodkový vek podľa § 65 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z.

4. Napadnutým rozhodnutím žalovaná odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietla a v celom rozsahu potvrdila prvostupňové rozhodnutie konštatujúc, že žalobca v I. kategórii funkcií získal 16 rokov a 308 dní obdobia dôchodkového poistenia, teda menej ako 20 rokov, čím nespĺnil podmienky uvedené v § 21 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb. a nárok na starobný dôchodok vo zvýhodnenom dôchodkovom veku aspoň 55 rokov mu nevznikol. Žalobca službu policajta ukončil dňa 31. júla 1995, a teda netrvala ku dňu 31. decembra 1999 (§ 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Z.z.), čím nespĺnil podmienku potrebnú pre vznik nároku na starobný dôchodok vo zvýhodnenom veku aspoň 58 rokov (§ 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb.).

5. Krajský súd uviedol, že vo veci rozhodol na nariadenom pojednávaní, pričom i vzhľadom k charakteru správneho konania ako konania preskúmvacieho, neakceptoval v poradí tretie ospravedlnenie neúčasti žalobcu na vytýčenom pojednávaní, ako i nesúhlas právneho zástupcu na konanie v jeho neprítomnosti. Krajský súd poukázal na to, že takýto nesúhlas môže dať len účastník konania a nie jeho právny zástupca.

6. Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z rozhodovacej činnosti a judikatúry NS SR.

7. Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že žalobca žiadosťou zo dňa 02. augusta 2017 požiadal o priznanie starobného dôchodku od XX. Z. XXXX, dovŕšením 58 rokov veku, z dôvodu výkonu zamestnania (služby) zaradeného do I. kategórie funkcií. Štátnu službu policajta podľa potvrdení v spise, vykonával v rozsahu 16 rokov a 308 dní, vrátane vojenskej služby. Služobný pomer policajta ukončil dňa 31. júla 1995 podľa § 107 písm. b) a § 109 ods. 1 zák. č. 410/1991 Zb. a výsluhový dôchodok (príspevok za službu) poberá od 01. augusta 1995. Podľa doložených potvrdení vykonával žalobca zamestnanie (dobu služby) v určenom rozsahu, keďže trvalo 16 rokov a 308 dní v službe zaradenej v I. kategórii funkcií podľa § 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb. Služba mu však súčasne netrvala ku dňu 31. decembra 1999, čím nespĺnil druhú podmienku kladenú § 174 ods. 2 zák.

č. 100/1988 Zb., keďže služobný pomer ukončil dňa 31. júla 1995. Žalobca tak síce splnil podmienku potrebnej doby služby 16 rokov v I. kategórii funkcií podľa § 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb., nespĺnil však súčasne aj podmienku trvania určeného zamestnania (služby) do 31. decembra 1999 podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., a preto mu nárok na starobný dôchodok nevznikol odo dňa dovŕšenia veku 58 rokov, dňa XX. Z. XXXX, ako si uplatňoval v žiadosti zo dňa 02. augusta 2017.

8. Krajský súd poukázal na to, že medzi účastníkmi nebola sporná žiadna rozhodná skutočnosť, ani zistená doba služby od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v počte 6 148 dní, t.j. 16 rokov a 308 dní v I. kategórii funkcií, ani ukončenie služobného pomeru dňa 31. júla 1995. Žalobca námietku o pravdepodobnej nesprávnosti celkového obdobia jeho dôchodkového poistenia žiadnym spôsobom nepodložil ani nekonkretizoval, nevniesol ju ani do odvolacej argumentácie proti prvostupňovému rozhodnutiu, a tak nebola ani predmetom preskúmania v odvolacom konaní a súčasťou napadnutého rozhodnutia. Jej absencia v napadnutom rozhodnutí znemožňuje aj jej preskúmanie súdom.

9. K námietkam žalobcu ohľadom diskriminácie osôb, ktoré ukončili služobný pomer pred 31. decembrom 1999, krajský súd poukázal na rozsudok sp.zn. 9So/143/2011 zo dňa 26. septembra 2012, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval: „Podmienka trvania určeného zamestnania do 31.12.1999 platí pre všetkých zamestnancov (poistencov), preto ju nemožno považovať za diskriminačnú ani vo vzťahu k navrhovateľovi, lebo sa s ním nezaobchádzalo inak ako s inými žiadateľmi o dávku, ktorí sa ocitli v podobnej situácii.“

10. Krajský súd ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1So/95/2015 zo dňa 25. apríla 2017 s odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 9So/143/2011 zo dňa 26. septembra 2012. Zároveň uviedol, že rovnako tak z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1So/69/2014 zo dňa 29. septembra 2015, sp. zn. 9So/175/2016 zo dňa 03. mája 2018, sp. zn. 9So/63/2017 zo dňa 25. apríla 2018 vyplýva, že obe zákonné podmienky dané § 174 zák. č. 100/1988 Zb. musia byť splnené súčasne. Žalobca tieto podmienky kumulatívne nespĺnil, nakoľko jeho služobný pomer v I. kategórii funkcií skončil ku dňu 31. júla 1995 a tak nemohol trvať do 31. decembra 1999.

11. Krajský súd mal preukázané, že žalovaná zistila skutkový stav veci dostatočne, postupovala v súlade so zákonom a ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, a správne dospela k záveru, že žalobca síce splnil podmienku potrebnej doby služby v I. kategórii funkcií vyžadovanú § 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988, súčasne však nespĺnil aj podmienku trvania služby k 31. decembru 1999, uloženú odsekom 2 citovaného ustanovenia, a preto mu nevznikol skorší nárok na starobný dôchodok podľa § 274 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s § 174 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., ku dňu dovŕšenia 58 roku veku, t.j. dňa XX. Z. XXXX.

12. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť

13. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP kasačnú sťažnosť. Uviedol, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a napriek tomu, že žalobca opakovane výslovne žiadal, aby sa konalo za jeho účasti, krajský súd sa odklonil od objektívneho dokazovania, nepreveroval hodnovernosť univerzálnych listinných dôkazov, a nevykonával vyčerpávajúcym spôsobom dokazovanie, na základe čoho žalobca nemal možnosť sa účinne brániť.

14. Žalobca uviedol, že krajský súd nariadil termíny pojednávania vtedy, keď mal jeho právny zástupca iné pojednávania na iných súdoch, pričom právny zástupca žalobcu sa vždy písomne obrátil na súd so žiadosťou o odročenie pojednávania a uviedol, kedy má obsadené termíny a žiadal o určenie iného termínu, pričom nečinnosťou krajského súdu pri určovaní náhradného termínu sa právnenému zástupcovi

žalobcu obsadili voľné dni inými nariadenými pojednávaniami. Krajský súd ani raz dostatočne pružne nekonal a úmyselne vyvolal situáciu, ktorá nastala a nakoniec pojednával napriek písomnej žiadosti žalobcu, postup ktorý je neakceptovateľný.

15. Podľa názoru žalobcu mal krajský súd podľa § 5 ods. 8 SSP v súčinnosti s právnym zástupcom žalobcu nariadiť vo vhodnom termíne súdne pojednávanie a vykonať riadne dokazovanie. Žalobca je presvedčený, že rozsudkom krajského súdu bol porušený princíp rovnakého zaobchádzania s občanmi SR.

16. V danom prípade išlo o hrubú retroaktivitu, pretože žalobca odišiel do civilu dňa 31. júla 1995 a zák. č. 365/1994 Zb. bol vydaný dňa 13. decembra 1994 platný a účinný od 01. januára 1995. Do civilu odišiel na vlastnú žiadosť podľa § 109 ods. 2 zák. č. 410/1991 Zb., ktorý bol dodatočne 7x novelizovaný. Nemožno hovoriť o slobodnej voľbe povolania, keď sústavným naťahovaním zák. č. 235/1992 Zb. rôznymi novelami takmer až 6 a pol roka (t.j. od júna 1992 do 31. decembra 1999), právne zneistený žalobca do civilu nemohol spokojne odísť. Doba 6 a pol roka je vynucovanie výkonu policajnej služby a nátlak na osobu žalobcu a zároveň predstavovala aj nepretržitú reálnu hrozbu sankcií, t.j. definitívnej straty všetkých výhod.

17. Žalobca tiež uviedol, ako sa po rozdelení ČSFR odo dňa 01. januára 1993 vyvíjali na Slovensku pracovné kategórie.

18. Zák. č. 365/1994 Z.z. vydaný 13. decembra 1994, začal platiť od 01. januára 1995, na čo žalobca poukazoval, nakoľko iba táto právna norma platila v čase podania žiadosti o prepustenie do civilu. V československom služobnom práve neplatili žiadne výpovedné lehoty, ani dohody o rozviazaní služobného pomeru. Žalobca nemohol predvídať ďalší vývin § 174.

19. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/69/2016 zo dňa 26. júna 2017. Uviedol, že žalovaná aj napriek prehratým sporom na krajských súdoch Slovenskej republiky v obdobných súdnych sporoch vo svojom vyjadrení naďalej spochybňuje a vykladá si po svojom ustanovenie § 175g zák. č. 100/1988 Zb. a neustále vyžaduje, aby služba trvala aj 31. decembra 1999, aj keď už bolo rozsudkami Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Trenčíne, ktoré citoval, vysvetlené, ako sa to má táto doba posudzovať.

20. Žalobca ďalej uviedol, že vo všeobecnosti platí, že výklad právnych noriem musí byť ústavne konformný a nemá mať povahu čisto gramatického a dikčného výkladu. Ak by orgán verejnej moci, ktorý má povinnosť rozhodovať v súlade so zákonom a v jeho medziach, aplikoval na konkrétny prípad výlučne jazykový výklad, išlo by o mechanický jazykový výklad nezohľadňujúci účel zákona a ktorý by bol v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Pričom práve takto postupovala žalovaná, keď uvádzala ako podmienku nároku na skorší odchod do starobného dôchodku trvanie služby k 31. decembru 1999, zavedenú do § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. zákonom č. 355/1999 Z.z. až v decembri 1999. Mal za to, že žalovaná nezohľadňuje historický a systematický vývoj § 174, pričom mala pristúpiť k systematickému výkladu, teda objasňovaniu významu § 174 ods. 2 z aspektu jeho miesta v zák. č. 100/1988 Zb. Z novely zák. č. 100/1988 Zb. zavedenej zákonom č. 355/1999 Z.z. pri svojich rozhodnutiach žalovaná použila len ustanovenie § 174 ods. 2, vyžadujúce trvanie služby k 31. decembru 1999, ignorujúc ustanovenie § 175g ods. 2 zavedené tou istou novelou, ktorá odkazuje na použitie skorších právnych predpisov. Pri výklade mala žalovaná použiť správnu právnu normu, a to novelu zák. č. 100/1988 Zb., ktorou je zák. č. 365/1994 Z.z., posudzujúci nároky z pracovných kategórií vzniknutých v roku 1995, ktorý ako podmienku v § 174 ods. 2 vyžadoval, aby služba v I. alebo v II. kategórii funkcií trvala k 31. decembru 1994, čo žalobca splnil.

21. Pri skončení služobného pomeru dňa 30. júla 1995 si bol žalobca vedomý toho, že podľa § 174 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb. splnil podmienku doby trvania služby, t.j. 16 rokov a 308 dní. Nemohol predvídať ďalší vývin § 174 zák. č. 100/1988 Zb. V tej dobe splnil aj podmienku § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. a to, že služba trvala k 31. decembru 1994. Nárok, ktorý mu už vznikol nemohol byť

odňatý neskoršími novelizáciami, lebo podľa neskorších novelizácií mohol byť posudzovaný len vtedy, ak by to bolo pre neho výhodnejšie.

22. Žalobca poukázal na ústavný princíp právnej istoty, vyplývajúci z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 102/2012 z 02. mája 2012, ktorý porušila žalovaná v jeho neprospech pri vydaní rozhodnutia, ktoré vydala na základe novely § 174 zavedenej zák. č. 355/1999, pričom s poukazom na § 175g ods. 2 mala použiť novelu § 174 zavedenú zák. č. 365/1994 Z.z. pre posudzovanie nárokov vzniknutých v roku 1995, ako to vyplýva z nadpisu tohto ustanovenia, ktorý v odseku 2 vyžaduje, aby zamestnanie alebo služba I. alebo II. pracovnej kategórie trvali k 31. decembru 1995, čo splnil.

23. Nárok na skorší odchod do starobného dôchodku žalobcovi nevznikol dosiahnutím veku 58 rokov, keď požiadal o priznanie starobného dôchodku, ani odpracovaním ďalších požadovaných rokov vo všeobecnom poistnom systéme, ale mu vznikol už v roku 1995, keď ukončil služobný pomer v polícii a vedel, že odslužením viac ako 16 rokov služby mu vznikol nárok na skorší odchod do dôchodku vo veku 58 rokov, čo vyplývalo z § 174 zavedeného zák. č. 365/1994 Z.z. Tento svoj nárok si mohol žalobca uplatniť až po splnení zvyšných podmienok potrebných na priznanie tohto nároku v podobe skoršieho odchodu do starobného dôchodku, čo spravil dňa 02. augusta 2017, kedy podal žalovanej žiadosť o priznanie starobného dôchodku. Svoje právo preukázal vekom, odpracovanými rokmi vo všeobecnom poistnom systéme a rokmi odpracovanými v zamestnaní I. pracovnej kategórie alebo služby I. alebo II. kategórie funkcií.

24. Žalobca poukázal na rozsudky NS SR, ktoré boli vydané v rozhodovacej činnosti pri posudzovaní nárokov z pracovných kategórií, a to sp.zn. 7So/192/2011 a 10So/85/2012.

25. Uviedol, že účelom ustanovenia § 174, vloženého do zák. č. 100/1988 Zb. 28.04.1992 zákonom č. 235/1992 Zb., bolo zrušenie pracovných kategórií v celej ČSFR k 31.12.1992, ale na druhej strane aj úprava nárokov z I. a II. pracovnej kategórie po 31.12.1992 pre tých občanov, ktorých sa zrušenie pracovných kategórií dotýkalo. V tej dobe sa vyžadovalo, aby zamestnanie alebo služba trvali k 31.12.1992. Na základe každoročnej zmeny sa v rokoch 1993 až 1999 celkom 7x predlžovala táto lehota o jeden rok a posúval sa aj dátum trvania zamestnania alebo výkon funkcie do obdobia, o ktoré sa zaraďovanie predlžilo.

26. Žalobca zdôraznil, že žalovaná sa v prílohe zamietavého rozhodnutia vyhýba § 175g ods. 2, pričom podľa názoru žalobcu sa uvedené zákonné ustanovenie vzťahuje na konania o priznaní starobného dôchodku podľa § 174, ktoré neboli do účinnosti zákona č. 355/1999 Z.z. právoplatne skončené, avšak žalovaná si nesprávne vykladá jednotlivé odseky § 175g uvedeného zákona. Ustanovenie § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. nevyžaduje, aby bolo do dňa nadobudnutia účinnosti poslednej novely, t.j. do 22. decembra 1999 už začaté konanie o starobnom dôchodku. Hovorí o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, teda nároku z pracovných kategórií, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Je preto nevyhnutné rozlišovať medzi pojmami nárok na skorší odchod do starobného dôchodku a pojmom rozhodovanie o skoršom odchode do starobného dôchodku, a hoci sú to dva odlišné pojmy, avšak žalovaná ich zhrnula do jedného a zaraďila ich pod pojem rozhodovanie o nároku na skorší odchod do starobného dôchodku.

27. Žalobca poukázal na to, že použitie zák. č. 355/1999 Z.z. voči jeho osobe je retroaktívne, čo v právnom poriadku SR je zakázané, nakoľko v rozhodnom čase už bol mimo službu.

28. V zák. č. 461/2003 Z.z. je uvedené, že žalovaná je povinná postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu, čo žalovaná nedodržiava. Žalovaná je ďalej povinná podľa § 233 zák. č.

461/2003 Z.z. spolupracovať a kooperovať s kompetentnými dôchodkovými orgánmi a ostatnými organizáciami a tie sú zo zákona povinné oznamovať žalovanej všetky relevantné údaje týkajúce sa osoby žalobcu k dôchodkovým dávkam.

29. Z dôvodov, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, nevypočul navrhnutých svedkov, neposudzoval univerzálne listinné dôkazy a fotodokumentáciu, alebo neustanovil súdneho znalca z odboru československého služobného práva, žalobca podal kasačnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, princípu rovnosti účastníkov a rovnosti zbraní, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní legitímnej dôvery a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť z bezprávia a nespravodlivosti. Rozsudok krajského súdu a rozhodnutia žalovanej sú nepreskúmateľné pre ich nezrozumiteľnosť, nedokazovanie a nedostatok dôvodov a preto je potrebné ich zrušiť a vrátiť späť na nové rozhodnutie. Žalobca poukázal na to, že niektoré jeho námietky a otázky zostali nezodpovedané.

30. Žalobca navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej a prvostupňové rozhodnutie žalovanej zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žalobca žiadal priznať súdne trovy a trovy právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

31. Žalovaná vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že jej dôvody nepovažuje za opodstatnené. Mala za to, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec náležite právne posúdil.

32. Žalovaná pri posudzovaní nároku žalobcu na starobný dôchodok postupovala v súlade so zákonom, platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení a zabezpečení a právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Navrhla preto, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Právne posúdenie kasačným súdom

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

34. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. februára 2021 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

35. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

36. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

37. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

38. Podľa § 65 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. účinného od 01.08.2016 dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon v odsekoch 4 až 8, § 65a a 274 neustanovuje inak.

39. Podľa § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

40. Podľa § 274 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. suma starobného dôchodku, pomerného starobného dôchodku a invalidného dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa odseku 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu. To platí aj vtedy, ak sa suma dôchodkov uvedených v prvej vete určuje na účely určenia sumy vdovského dôchodku, vdoveckého dôchodku alebo sirotského dôchodku.

41. Podľa § 14 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. zamestnania sú na účely dôchodkového zabezpečenia zaradené do 31. decembra 1999 podľa druhu vykonávaných prác do troch pracovných kategórií. Zamestnania I. a II. pracovnej kategórie sú uvedené v rezortných zoznamoch zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie vydaných pred 1. júnom 1992; do III. pracovnej kategórie patria zamestnania, ktoré nie sú zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie.

42. Podľa § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31.12.1996 občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 1995 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1995 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,

c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo

d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

43. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31.12.1996 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1995; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

44. Podľa § 175 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom do 31.12.1996 nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie alebo služby I. a II. kategórie funkcií sa priznávajú do 31. decembra 2019.

45. Podľa § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a),

prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,
b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,
c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo
d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

46. Podľa § 174 ods. 2 veta zák. č. 100/1988 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999.

47. Podľa § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., ak o nároku na starobný dôchodok podľa § 174 nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, o nároku na starobný dôchodok sa rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

48. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku od XX. Z. XXXX, t.j. od dosiahnutia veku 58 rokov.

49. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s príhľadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti uvádza nasledovné.

50. V konaní nebolo sporné, že žalobca vykonával štátnu službu ako príslušník Policajného zboru zaradenú do I. pracovnej kategórie podľa § 14 ods. 4 zák. č. 100/1988 Zb. v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, vrátane zatriedenia do I. kategórie funkcií vojenskej služby od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, t.j. v celkovom počte 6 148 dní, teda 16 rokov a 308 dní. Sporným v danom prípade bol vznik nároku žalobcu na starobný dôchodok podľa § 174 zák. č. 100/1988 Zb.

51. Z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 21. júna 2017 vyplýva, že žalobcovi bol od 01. augusta 1995 priznaný príspevok za službu, ktorý sa od 01. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok. Pre nárok na výsluhový príspevok bola žalobcovi zhodnotená služba príslušníka policajného zboru, vrátane vojenskej služby v rozsahu 6 148 dní, čo je 16 rokov a 308 dní. Služobný pomer žalobca ukončil dňa 31. júla 1995.

52. Pred prijatím zák. č. 328/2002 Z.z., účinného od 01.07.2002, bolo sociálne zabezpečenie policajtov upravené v piatej (osobitnej) časti zák. č.100/1988 Zb. Ich služba, vykonávaná pred 01.01.2000, je zaradená na účely dôchodkového zabezpečenia podľa druhov vykonávaných funkcií do I. alebo II. kategórie (§ 130 zák. č. 100/1988 Zb.).

53. Podľa § 132 právnej úpravy piatej (osobitnej) časti zák. č. 100/1988 Zb., nárok na starobný dôchodok mali príslušníci ozbrojených zložiek, ak boli zamestnaní najmenej 25 rokov a dosiahli vek aspoň 55 rokov, ak vykonávali najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, 57 rokov, ak vykonávali najmenej 20 rokov službu v ostatných prípadoch. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi

nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa uvedeného ustanovenia, pretože nevykonával službu v rozsahu požadovanom zákonom.

54. Kasačný súd k možnému vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 174 zák. č. 100/1988 Zb. uvádza, že s účinnosťou od 01. júla 1992 bolo zákonom č. 235/1992 Zb. o zrušení pracovných kategórií a o ďalších zmenách v sociálnom zabezpečení do zák. č. 100/1988 Zb. vložené nové znenie § 174. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení zákona č. 235/1992 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1992. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení účinnom do 31.12.1996 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1995. Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vety pred bodkočiarkou v znení platnom od 01.01.2000 podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999.

55. Je potrebné uviesť, že v súvislosti so zachovaním nárokov na starobný dôchodok z I. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií zákonodarca každoročne v rokoch 1993 až 1999 predlžoval zaradovanie zamestnaní do zvýhodnenej kategórie, pričom na účely § 174 vyžadoval naposledy splnenie podmienky trvania takého zamestnania k dátumu 31. decembru 1999. Cieľom opakovaného predlžovania zaradovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie, resp. do I. a II. kategórie funkcií bolo umožniť dotknutým poistencom získanie potrebného počtu preferovaných rokov, či už na účely vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., alebo na účely nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb.

56. Ustanovenie § 174 je zaradené v desiatej časti zák. č. 100/1988 Zb., je teda ustanovením prechodným, upravujúcim nároky z I. a II. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií po 31. decembri 1999, pôvodne po 31. decembri 1992 a je potrebné ho chápať ako výnimku z požiadaviek ustanovených zákonodarcom na vznik nároku na starobný dôchodok od skoršieho dôchodkového veku podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. len v určitom, prechodnom období. Úmyslom zákonodarcu nebolo zúžiť okruh osôb, ktorým prislúchajú nároky z I. a II. pracovnej kategórie a I. a II. kategórie funkcií, ale zachovať tieto nároky u presne vymedzenej skupiny poistencov, ktorí v zamestnaní zaradenom v preferovanej kategórii nezískali obdobie potrebné pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 a § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. práve a iba z dôvodu zrušenia zaradovania týchto zamestnaní do preferovanej kategórie k 31. decembru 1999 (prvýkrát k 31. decembru 1992), za predpokladu, že takéto ich zamestnanie súčasne k tomuto dňu trvalo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/285/2015 zo dňa 28.06.2017).

57. Bez ohľadu na počet rokov služby trvajúcej v I. alebo II. kategórii funkcií, musí byť kumulatívne splnená aj podmienka upravená v § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., a to, že služba I. alebo II. kategórie funkcií musia trvať k 31. decembru 1999, ak má mať poistenec nárok na starobný dôchodok za zvýhodnených podmienok vo vzťahu k dovŕšeniu veku (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/62/2009 zo dňa 28.10.2009 a sp. zn. 1So/69/2014 zo dňa 29.09.2015).

58. Zákomom č. 355/1999 Z.z. bolo predĺžené obdobie zaradovania zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie a do I. kategórie funkcií až do 31. decembra 1999 (napr. § 14, § 130 a § 174 tohto zákona) a zákonodarca v § 175g ustanovil to, že v konaniach o nároku na starobný dôchodok podľa § 174, ktoré neboli právoplatne skončené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t.j. 22. decembra 1999, sa o nároku na starobný dôchodok rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

59. Konanie o nároku žalobcu na starobný dôchodok sa začalo na základe jeho žiadosti zo dňa 02. apríla 2017 v zmysle § 184 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., a teda nezačalo pred dňom nadobudnutia účinnosti zák. č. 355/1999 Z.z., a keďže zamestnanie žalobcu I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II.

kategórie funkcií netrvali k 31. decembru 1999, kasačný súd mal zhodne so žalovanou preukázané, že žalobca nespĺňa podmienky podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb. pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok.

60. Uvedené ustanovenie kasačný súd nepovažuje za retroaktívne alebo diskriminačné, naopak malo umožniť zamestnancom, ktorí vykonávali také zamestnanie k 30. júnu 1992 dosiahnuť v zamestnaní zaradenom do zvýhodnenej kategórie v tam určenom období (najskôr len do 31. decembra 1992, naposledy a v súvislosti s predlžovaním zaradovania zamestnaní do zvýhodnených kategórií), teda do 31. decembra 1999 potrebný počet rokov v tejto kategórii pre skorší vznik nároku na starobný dôchodok v rozsahu nižšom, ako je upravený v § 21, resp. § 132 zák. č. 100/1988 Zb. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že v danom prípade toto ustanovenie nemožno aplikovať z dôvodu nesplnenia podmienok tam ustanovených.

61. Kasačný súd nezistil ani, že by aplikácia príslušných ustanovení, podľa ktorých žalovaná postupovala, diskriminovala žalobcu v porovnaní s inými osobami, pracujúcimi v „civilnom“ zamestnaní, tak ako to uviedol v kasačnej sťažnosti. Práve naopak, výkon služby sťažovateľa v ozbrojených zložkách je oproti „civilným“ poistencom zvýhodnený tým, že ešte pred dovŕšením dôchodkového veku bol poberateľom príspevku za službu (výsluhový dôchodok), na ktorý „civilní“ zamestnanci - poistenci, nemajú nárok. Touto formou zákonodarca zabezpečil vojakom a policajtom vyššiu úroveň ich zabezpečenia.

62. V danom prípade zostali pri posudzovaní žiadosti žalobcu zachované jeho nároky vyplývajúce z predchádzajúcej právnej úpravy, zák. č. 100/1988 Zb., pričom kasačný súd zistil, že mu nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1, § 132, nespĺnil podmienky podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb., a preto bolo potrebné pri stanovení jeho dôchodkového veku vychádzať z § 65 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z.z.

63. Uvedený právny názor k posudzovaniu nárokov na skorší starobný dôchodok bývalých príslušníkov ozbrojených zložiek, ktorí nespĺnili podmienku určenú v § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., vychádza z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudky v konaniach č. k. 9So/6/2015, 9So/88/2011, 7So/71/2012, 1So/69/2014).

64. K námietkam žalobcu vo vzťahu k výsluhovému príspevku a nemožnosti stanovenia menej výhodných podmienok pre posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok, resp., na jeho výhodnejší prepočet kasačný súd uvádza, že v danom prípade nemalo priznanie výsluhového príspevku, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok za následok vylúčenie obdobia výkonu služby policajta.

65. Žalobca v rámci kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nariadil termíny pojednávania vtedy, keď mal jeho právny zástupca iné pojednávania na iných všeobecných súdoch, pričom právny zástupca žalobcu sa vždy písomne obrátil na súd so žiadosťou o odročenie pojednávania, zároveň uviedol, kedy má obsadené termíny a požiadal o určenie iného termínu, pričom nečinnosťou krajského súdu pri určovaní náhradného termínu sa mu vždy obsadili voľné dni inými nariadenými pojednávaniami. Kasačný súd k tejto námietke žalobcu poukazuje na ustanovenie § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú a podľa § 183 ods. 2 prvá veta CSP v spojení s § 25 SSP od advokáta možno - okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom - vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom.

66. Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že krajský súd v posudzovanej veci rozhodol na riadne nariadenom pojednávaní, na ktoré boli účastníci konania riadne predvolaní, napriek tomu, že právny zástupca žalobcu požiadal o odročenie pojednávania, na ktorom bolo vyhlásené napadnuté rozhodnutie, pričom išlo v poradí už o jeho tretiu takúto žiadosť. Správny súd žiadosti o odročenie pojednávania

vyhovie iba za predpokladu, že účastník konania alebo jeho zástupca sa z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. V prípade, ak je účastník konania zastúpený advokátom a tento požiada o odročenie termínu pojednávania z dôvodu existencie prekážky na jeho strane, vždy od neho možno spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Z uvedeného pravidla existujú len 2 výnimky, a to existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a advokát správneho súdu preukáže, že účastník konania odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom. Kasačný súd má za to, že bolo povinnosťou právneho zástupcu žalobcu, ktorý žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu prekážky na jeho strane dať sa zastúpiť iným advokátom, keď v danom prípade nešlo o dôvody, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a právny zástupca žalobcu krajskému súdu nepreukázal, že žalobca odôvodnene trval na zastúpení výlučne svojím právnym zástupcom.

67. K námietke žalobcu, že krajský súd nevykonával navrhnuté dôkazy, nevypočul navrhnutých svedkov, neposudzoval univerzálne listinné dôkazy a fotodokumentáciu, alebo neustanovil súdneho znalca z odboru československého služobného práva kasačný súd uvádza, že správna žaloba návrh na vykonanie výsluchu svedkov, na ustanovenie znalca alebo návrh na vykonanie iných dôkazov neobsahuje. Kasačný súd zároveň uvádza, že krajský súd nevykoná dôkazy, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci nadbytočné.

68. Kasačný súd nemohol uznať ani argumentáciu žalobcu nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 306/2010, keďže tento súvisí s ust. § 16 zák. č. 100/1988 Zb., ale nerieši situáciu policajného zboru v zmysle spornej veci, a preto táto argumentácia je pre daný prípad irelevantná.

69. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia krajských súdov, kasačný súd uvádza, že sa nejedná o judikované rozhodnutia, resp. o zovšeobecňujúci právny názor, preto nie sú záväzným podkladom pre rozhodovanie tohto súdu. Napokon, skutkové okolnosti v každom prípade nie sú rovnaké a je potrebné zaoberať sa osobitne každou vecou podľa konkrétnych okolností. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok NS SR sp.zn. 1Sk/7/2017 zo dňa 26. februára 2019, kasačný súd uvádza, že v danom konaní došlo k zrušeniu rozhodnutia žalovanej z dôvodu, že sa nevysporiadala s argumentmi sťažovateľa týkajúcimi sa výkladu § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb.

70. Kasačný súd na záver dodáva, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

71. Vzhľadom na uvedené dôvody považoval kasačný súd rozhodnutie krajského súdu za vecne správne, a preto rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

72. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a účastníkom náhradu trov tohto konania nepriznal, keďže žalobca nebol úspešný a u žalovanej nezistil dôvod, pre ktorý by mohla spravodlivo požadovať náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

73. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.